

Partsika 2013

Kipinäpartio ry.

PARTSIKA 2013

Toimitus

Minna Toriseva
Markus Perälä
Juhani Haapakoski
Kari "Tukki" Tukiainen
Mauri "Maki" Kuivanen
Tommi Silvennoinen
Maarit Malmberg
Taru Kujansuu
Anita Niemenmaa

Sekä

Mato
Sudet
Huuhkajat
Kotkat

Lehden kansissa on kuva lippukunnan talvileiri Auran lipunnostosta.

*Tekijät työssään: lippukunta osallistui lasten ja nuorten elämästapattuma Moveen marraskuussa Parkanon urheilutalolla
(Kuvat kansissa ja yllä: Juhani Haapakoski)*

SISÄLLYS

PARTSIKA 2013	2
SISÄLLYS	3
PÄÄTOIMITTAJALTA	4
TERVEISIÄ LIPPUKUNNASTA	5
RYHMÄT KAUDELLA 2012–2013	6
AURA 2013	7
RÄISKÄLEITÄ! – AIKUISENA MUKAAN KIPINÄPARTION TOIMINTAAN	10
LIPPUKUNNANJOHTAJAN HAASTATELU	12
SEITSEMÄN VELJESTÄ, KUUSI PÄIVÄÄ JA SATA KILOMETRIÄ PITKIN TUNTUREITA JA KURUJA	14
KOTKIEN AHVENANMAAN RETKI	18
LEIVONTAMERKKI	24
KUMMITUSTARINA LEIRITELTASSA KÄYTETTÄVÄKSI VOI SYNTYÄ NÄINKIN...	25
LIPPUKUNNAN JAUHOPEUKALOT	26
TUKKI MUISTELEE	30
HUUHKAJIEN SYYSRETKI RIUTTASJÄRVEN VIRKISTYSMETSÄÄN.....	34
UNTUVIKOSTA NUORIKOKSI – HUUHKAJIEN TARINA	36
KOSTEUSTESTAUS	37
ANTTI TUKIAINEN	38
PESTIT	40
PARTSIKA PALAA JÄLLEEN!	41

PÄÄTOIMITTAJALTA

Kädessäsi on uusin Partsika. Tai ehkä luetkin tätä sähköisesti? Joka tapauksessa on kiva muistella näin keväällä parkanolaisen patiovuoden tapahtumia ja toisaalta tutustua muihin ryhmiin ja partion tekijöihin lehden avulla. Minulle tämä on toinen vuosi Partsikan päätoimittajana ja samalla myös toinen lehti. Pestini toiminta tapahtuu siis kerran vuodessa ja kevät on mielenkiintoista aikaa, saan kertaheitolla kunnon katsauksen lippukunnan toiminnasta.

Seuraan partiointia Parkanosssa lähinnä sähköpostin välityksellä. Kipan postilista on ahkerasti käytetty ja hyvä viestintäkanava monessa asiassa. Toki aktiivisesta toiminnasta ulkopuolella olevat saavat deletoida suurimman osan sähköposteista, mutta silti listalla ollessa

saa hyvän käsityksen mitä lippukunnassa tapahtuu. Sähköinen partiointi on hengessä mukana pysymistä ja satunnaista kommentointia, eikä ole verrattavissa ns. oikeaan toimintaan kololla, leireillä ja vaelluksilla. Sähköinen elämämme on nykymaailmassa aika iso osa arkea, lehdet voi lukea netissä, postin laskuineen laittaa tulemaan vain verkossa ja yhteydenpito ystäviin tapahtuu helposti sähköisesti. Partio toiminta tuo kuitenkin hienon mahdollisuuden poistua koneen ääreltä harjoittamaan kädentaitoja kavereiden kanssa kololle, pystyttämään telttaa metsään ja kokoontumaan vaikkapa valtakunnallisesti muiden harrastajien kanssa paraatiin.

Tietokoneen ja ohjelmien helpottaessa elämää, kannattaa muistaa, että ne ovat vain apuvälineitä, eivät sisältö. Joskus on kiva fiilistellä vaikkapa sunnuntaiaamua oikean sanomalehden kanssa, läppärillä tai tabletilla ei saa tuntumaa sanomalehden sivujen kääntelystä. Voisitko kuvitella partioleiriä virtuaalisesti? Miten voisit juosta metsässä, kastella käsineet lumipalloja heitellessä, kerätä mustikoita, vuolla makkratikkua, tehdä ruokaa nuotiolla tai kuunnella lintujen laulua, jos olisit vain pc:n ääressä jossain? Ei onnistu. Nämä kaikki ja moni muu asia pitää kokea itse paikan päällä, jotta pääsee mukaan kaikin aistein.

Onneksi partio on harrastus, jossa tekniikka ei voi korvata aitoja elämyksiä. Pientä lisämaustetta tekniikalla toki saa aikaan ja olisihan tämän lehdenkin tekeminen melkoista askartelua ilman nykyisiä välineitä. Tekniikan pyörittäessä maailmaa, voi silti mennä kololle ja leireille tapamaan kavereita sekä tekemään hauskoja asioita. Iloisia partiokohtaamisia kaikille!

Minna

Kuva: Mika Lehtola

TERVEISIÄ LIPPUKUNNASTA

Jälleen on aika ilahduttaa lukijoita uudella Partsikalla – perinteiseen tapaan näin vuoden odotuksen jälkeen.

Mikä on sinun mielikuvasi partiosta: partiotoiminnasta, kokoontumisista, leireistä, kisoista tai vaikkapa johtajana olemisesta? Jokaisella meistä on tietty käsitys partiosta, kaikki ovat siitä ainakin joskus kuulleet. Meillä partiolaisilla on ehkä se paras ja kattavin näkemys toiminnasta, koska meillä on omakohtaista kokemusta asiasta. Sitten taas on paljon niitä ihmisiä, joille partio tuo ehkä mieleen kadun yli mummoa auttavan nuoren pojan tai tytön, tai ehkä ne solmut, tai ehkä ne huudot ja muodollisuudet.

Partiossa on paljon otettu esille partion brändiä – mielikuvaa partiosta. Tarkoitus on herättää partiolaisia ajattelemaan esimerkiksi sitä, että miltä me näytämme ulkopuolisille ja millaisen mielikuvan he meistä saavat. Taka-ajatuksena on ennen kaikkea se, että partio on saatava houkuttelevammaksi, kiinnostavammaksi ja mielenkiintoisemmaksi, jotta nykyiset jäsenet ovat toiminnassa mahdollisimman motivoituneita ja toisaalta ulkopuoliset kiinnostuvat harrastuksesta liittymällä siihen. Partion jäsenmäärä on ollut laskussa ja tämä lasku on pysäytettävä ja käännettävä noususuuntaan.

Suomen Partiolaisilla ja Lounais-Suomen Partiopiirillä on omia hankkeita, joilla mielikuvaa partiosta kirkastetaan, näkyvyyttä lisätään ja jäsenhankintaa suoritetaan. Nämä kaikki tukevat hyvin toinen toisiaan ja olen ainakin itse sitä mieltä, että ne ovat kannatettavia juttuja. Paikallisella tasolla voimme olla itse innostuneita partiosta, olla näkyvillä ja saatavilla, sekä tietysti kertoa partiosta sukulaisille, tutuille ja tuntemattomillekin, ja täten tuoda sitä oikeaa mielikuvaa ihmisille.

Kevätterveisii – ja niitä aitoja partiomielikuvia kaikille
Markus, LPKJ

RYHMÄT KAUDELLA 2012–2013

Kuluvalla toimintakaudella lippukunnassa toimi kuusi ryhmää. Kaikki osallistuivat Partsikan tekemiseen laatimalla juttuja tähän lehteen.

Mato-sudenpentulauma

Akela (johtaja): Piia Törmä, Maarit Malmberg ja Kati Silvennoinen

Sudet-seikkailijaryhmä

Sampo (johtaja): Taru Kujansuu ja Anita Niemenmaa

Huuhkajat-tarpojaryhmä

Luotsi (johtaja): Mauri Kuivanen

Kotkat-tarpojaryhmä

Luotsi (johtaja): Tommi Silvennoinen

Kuutit-tarpojaryhmä

Luotsi (johtaja): Susanna Mantila

Rinki-vaeltajaryhmä

Johtaja: Aleksi Perälä

Mato-lauman vetäjät valokuvasuunnistamassa. Oikealta Kati Silvennoinen, Maarit Malmberg ja Piia Törmä (Kuva: Tommi Silvennoinen)

Lippukunnan perinteinen talvileiri pidettiin tänä vuonna 15.–17.2. Auramon kylätalolla, Aureessa. Leirin ohjelmassa oli laskiaisteemaan liittyen hiihtoa, hernekeittoa ja laskiaispullia.

Viime vuosina on perinteeksi muodostunut, että talvileirin paikka on vaihdellut ympäri Parkanoa, aina vuoden 2010 Kipa Goes City keskustan alueella pidetystä leiristä viimevuoden leiriin Vahojärven leirikeskukseen. Tällä kertaa suuntasimme Aureeseen, kun saimme sieltä leiripaikaksi Auramon.

Perjantai

Leiri alkoi seikkailijoilla ja heitä vanhemmilla partiolaisilla perjantai-iltana kololta, jossa pakattiin yhteiset leiritavarat autoihin ja käännettiin nokat kohti Auramo. Ehkäpä hieman tavanomaisesta poiketen jo perjantai-iltana oli varsinaista leiriohjelmaa, sillä teltaa ei tarvinnut vielä pystyttää ja leiripaikka oli muutoinkin valmis. Illan pimetessä leiriläiset tarttuivat ajankohtaiseen ja aina tärkeään aiheeseen, nimittäin heikkoihin jäihin. Käytiin läpi mistä niitä heikkoja jäitä luultavasti löytyisi sekä opeteltiin naskaleiden ja Valkeisten heittoköyden käyttöä. Perinteen mukaan perjantai-iltana oli tarjolla spesiaali-iltapala ja nyt se oli hampurilaisia.

Lauantai

Lauantiaamuna ennen Mato-lauman sudenpentujen saapumista ja hiihtoretkeä, Kotkat perehtyivät talipallojen valantaan, Huuhkajat aloittivat Auran tekemisen ja Sudet tekivät pullataikinan kohoamaan. Näiden operaatioiden jälkeen noustiin suksille ja ryhmissä lähdettiin reitille. Reitin varrella oli kolme rastia. Keskimmaisella niistä sudenpentut saivat makaronimössöä isosta padasta ja isommat tekivät lounaan itse trangioilla keitellen. Hiihtolenkille kertyi mittaa noin 4,5 kilometriä, jonka jälkeen päästiin mehulle Auramolle.

Hiihtolenkin loppunousu hämmöittää

Pullataikina oli hiihtelyn aikana kohonnut ja sudarit pääsivät leivontapuuhin. Tämän lisäksi heidän iltapäiväänsä kuului mm. talipallojen valantaa Kotkien

opastuksella. Huuhkajat olivat saaneet hiihdosta lisää virtaa ja Aura valmistui ripeästi. Eikä yleensä partioleiriä ilman teltaa, joten Sudet harjoittelivat puolijoukkueiteltan pystyttämistä talviolosuhteissa. Päivällisellä oli jo mainittua hernekeittoa sekä jälkiruokaasi herkullisia laskiaispullia, hillolla tietenkin.

Sudet pullataikinän kimpussa

Ennen iltanuotiota teltassa yöpyvien kanssa käytiin läpi kipinämikron tehtävät ja vastuut, jotta tuleva telttayö sujuisi kaikin puolin rauhallisesti ja turvallisesti. Itse iltanuotiolla ei nuotiota tällä kertaa ollut, sillä emme sitä

sisätiloihin yleensä tee. Salissa meillä olikin oikea esiintymislava, jolla nähtiin mm. Huuhkajien valmisteleva esitys, joka liittyi heillä työn alla olevaan luovuus-tarpon suorittamiseen. Kuultiin myös Maurin kertomana aikamoista legenda Aurejärvenkylän tienoon historiasta, sekä Mikkelin sanoin eräästä Saul-nimisestä miehestä. Iltanuotion jälkeen oli iltapala ja sauna sekä Kotkilla lisäksi Talvinen hätämajoite, Osa I.

Aura-leirillä hiihdettiin

Teksti: sudenpennut Tarmo, Eemil, Henri, Jesse, Niklas, Senja ja Saana.

Aamulla lähdimme hiihtämään. Tarpojat, vaeltajat ja seikkailijat lähtivät ensin, sudarit viimeisenä. Ensimmäiselle rastille oli matkaa kaksi kilometriä. Siellä saatiin kuumaa mehua ja tunnistimme ryhmissä eläimiä ja niiden jälkiä. Osa tunnustustehtävistä oli helppoja, kuten orava, ja osa vaikeita, kuten teeri.

Sitten lähdimme toiselle rastille, joka oli ruokarasti. Johan siinä hiihtäessä nälkä tulikin! Saimme syödä isompien valmistamaa trangiaruokaa. Se maistui tosi hyvältä! Vatsat täynnä jatkoimme matkaa. Viimeisellä rastilla piti koota Parkanon kylät -palapeli. Se oli helppo. Sen jälkeen olikin mukava hiihdellä takaisin leiripaikkaan Auramolle sokeritankkaukseen. PS. Välillä osalle meinasi tulla kylmä. Myös puskapissalla käyntiä kokeiltiin useamman toimesta. Ihan kunnan retkimeininkiä siis.

Pääkallopata porisee ruokarastilla

Sunnuntai

Sunnuntaipäivä käynnistyi normaaliin tapaan aamupalalla, jonka jälkeen pakattiin omat tavarat kasaan. Tarpojat pistivät teltan pakettiin ja Sudet, nuo lippukunnan armoitetut jauhopeukat, pyöryttivät vielä marjapiirakan, jota sitten lounaan päälle kaikki pääsivät syömään. Sudethan suorittivat leipuri-taitomerkin päätökseen leirillä. Madot puolestaan pääsivät aamusta ensimmäisenä huovuttamaan omaa huiviholkkia. Jokainen sai huovuttaa oman ikäkautensa tunnusvärin värisen huiviholkin, jonka sai sitten pujottaa huiviin muistoksi leiristä. Lounaan jälkeen vielä siivottiin paikat kuntoon ja kokoonnuttiin sisaruspiiriin leirin päätteeksi. Perinteeksi siis on jo muodostunut, että talvileirin paikka vaihtelee. Eihän se mikään pakko ole paikkaa alvariinsa vaihdella, vaan kyse on siitä, että mikä paikka leirille on kulloinkin saatavilla. Jos siis sinulla on mielessä jokin talvileirimme järjestämiseen mahdollisesti sopiva paikka, jonka lippukunta saisi kohtuullisin kustannuksin käyttöön, vinkkaa siitä lähimmälle johtajalle. Edellisistä leiripaikoista saat käsitystä vaikkapa kotisivujemme kuva-arkiston kautta.

Juhani, Aura 2013 leirinjohtaja

Kuvat: Juhani Haapakoski

Logo: Markus Perälä

RÄISKÄLEITÄ! – AIKUISENA MUKAAN KIPINÄPARTION TOIMINTAAN

Sanoiko joku, että kun annat pikkusormen, se vie koko käden? Näinkin voi partiotoiminnassa helposti käydä, sillä niin innostavaa ja mukavaa puuhaa se on! Parkanon Kipinäpartiossa aloittelija saa onneksi aloittaa rauhallisesti toimintaan pikkuhiljaa tutustuen, eikä ensikertalaisen niskaan kaadeta liikaa vastuuta. Aikuinen, lähde siis rohkeasti mukaan harrastamaan!

Itse aloitin partion puolivahingossa. Minä (ja suuri suuni) ilmoittauduin vapaaehtoiseksi apulaisohjaajaksi syksyllä 2012, kun sudenpenturyhmän vetäjistä oli pulaa. Vanhin lapsemme oli aloittanut partion kaksi vuotta sitten ja piti kovasti harrastuksestaan. Ajattelin, että olisi todella ikävää, jos toiminta kaatuisi aikuisohjaajien puutteeseen. Harmittelin muutenkin sitä, mitä kuulin ympäriltäni aikuisilta: monet yhdistykset kamppailivat vetäjäpulan kanssa ja usein harrastuksissa kaatui pienen aikuisjoukon niskaan valtava määrä työtä. Arvostin harrastusten eteen tehtyä työtä, joten päätin, että yritän kantaa korteni kekoon lasten harrastustoiminnan suhteen partion kautta.

Itselleni kuva partiotoiminnasta oli muodostunut lähinnä Aku Ankan sudenpentujen sekä muutamien opiskelijaystäväieni kautta. Näin silmissäni Tupun, Hupun ja Lupun lisäksi liudan säntillisessä jonossa kulkevia pieniä tyttöjä ja poikia, jotka siniset huivit kaulassa heiluen vuolivat nuotiolastuja ja paistoivat makkaraa. Partiolaisilla oli mielikuvani mukaan monenlaisia hassuja sanontoja, huutoja sekä tapoja, joiden sisällön ymmärsivät vain partiotoiminnassa mukana olleet. Opiskeluvuosieni rakkaat ystävät, jotka olivat olleet partiotoiminnassa pienestä pitäen, kertoivat silmät loistaen vaelluksista, teltaöistä ja kipinävuoroista - ja vihkivät minut siihenkin salaisuuteen, että Mc Donald' sin pippuri- ja suolapussit olivat käteviä ja kevyitä kantaa maastoretkillä.

Äitinä näin partiotoiminnassa monia sellaisia pürteitä, joita arvostin. Partiotoiminta perustuu kristilliseen arvopohjaan ja partio toimii useissa kunnissa ja kaupungeissa tiivissä yhteistyössä paikallisen seurakunnan kanssa, näin myös Parkanossa. Kristillisuus näkyy toiminnassa pienissä asioissa ja siinä yhdessä suuressa: yhteishenki on toiminnan voima ja kultainen sääntö kantaa – se, mitä tahdot itsellesi tehtävän, tee se myös muille. Partiotoiminta ilahdutti myös monipuolisuudellaan: esimerkiksi sudenpentujen suorittamiin merkkeihin kuuluu laajasti taitoja niin perinteisistä partioon yhdistetyistä erä- ja retkeilytaidoista aina kotiseututuntemukseen, liikuntaan, kansainvälisyyteen, ruuanlaittoon ja kuvataide- ja käsityötaitoihin asti.

Syksyllä 2012 perheessämme kävi niin, että vanhimman poikamme lisäksi myös keskimäinen ekaluokkalainen innostui toiminnasta kerran koloillassa käytyään. Nuorimmainen, kohta esikoululainen, haluaisi nyt jo mukaan ja on muutaman kerran ”minipartiolaisena” päässytkin osallistumaan. Partiosta on siis hyvää vauhtia tulossa koko perheen harrastus.

Onko sitten jotakin, mikä olisi partiotoiminnassa yllättänyt? Ei oikeastaan. Partiolaiset ovat juuri niin puuhakkaita ja reipashenkisiä, kuin mitä Aku Ankka kertoo. Ensimmäisen syysleirikokemuksen jälkeen taisin saada raitisilmamyrkytyksen ja hämmästelin sitä touhun määrää: koko ajan tehtiin jotakin ja toiminta oli niin hyvin suunniteltua, että näytti, kuin se sujuisi itsestään. En tiedä, onko muissa lippukunnissa samoin, mutta ainakin Parkanon Kipinäpartiossa toimii iso joukko osaavia ja taitavia aikuisia, jotka saavat asiat rullaamaan. Koloilloissa on välillä melkoista hulinaa, mutta tämän päivän lapsien vilkkaus ei jaksaa luokanopettajaa yllättää, eikä se, että välillä saa muistuttaa tiukastikin yhteisistä säännöistä. Lapset tuntuvat todella pitävän harrastuksestaan – koloilloista ei jäädä pois ihan pikkusyistä. Partiotoiminnan parissa on monen ikäisiä ihmisiä. Erityisesti ilahduttaa nuorten läsnäolo, sillä he ovat tärkeitä esikuvia erityisesti pienille sudenpennuille.

Ai niin, ehkä yksi asia on hämmästyttänyt. Ajattelin, että partioleirit tarkoittavat samaa kuin paastoviikonloput. Olin todella väärässä. Parkanossa partioleireillä syödään usein ja todella hyvää ruokaa. Ja makkaraa paistetaan tuon tuosta, joten ikuisella dieetillä olevat saavat vielä harkita ;-)

Sinistä huiviaan ylpeänä kantaa,

Maarit Malmberg
Matolauman apulaisohjaaja

Kuva: Tommi Silvennoinen

LIPPUKUNNANJOHTAJAN HAASTATTELU

Mikä on miehiään viikkotoiminnassa niin harjoiin näkyvä lippukunnanjohtaja? Siitä päätti ottaa selvää Seikkailija-ryhmä Sudet, joka pisti Lippukunnanjohtajan kysymysten piinapenkkiin. Jännitystä oli ilmassa, kun ennen pilkkikilpailua Sudet kohmeisin sormin rapistelivat kysymyspapereitaan.

Perustiedot

Nimi ja minkä ikäinen olet?

– Olen Markus Perälä, partionimi Make, 29 vuotta.

Onko sinulla lemmikkejä?

– Ei ole.

Mitä muuta harrastat partion lisäksi?

– Ulkoilua, myös tekniset jutut kiinnostavat.

Mitä teet työksesi?

– Toimin Olkiluodossa turvamiehenä.

Partiotaustaa

Minkä ikäisenä aloitit partion?

– 8-vuotiaana, poikaporukassa Pahkalan kulmilta yhdessä aloitettiin partio.

Montako vuotta olet siis ollut mukana partiossa?

– 20 vuotta, en ole pitänyt väli vuosia.

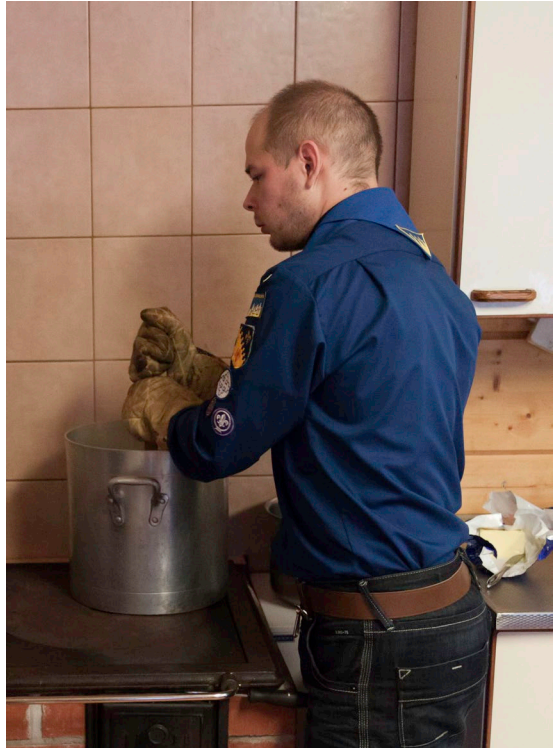
Milloin ryhdyit johtajaksi?

– Ensimmäinen johtajahomma oli vartionjohtajan pesti ylä-aste-ikäisenä (nyk. yhteiskoulu).

Kuinka kauan olet ollut lippukunnanjohtajana?

– Noin 2 vuotta ja sitä ennen olin apulaislippukunnanjohtajana.

*Lippukunnanjohtaja puuronkeitossa 2012
joulujuhlaan*

Oletko ollut muissa partiolippukunnissa?

– En, olen ollut aina kivalainen. Jonkun verran olen ollut myös mukana piirin toiminnassa esim. isoilla leireillä leiriturvan tehtävissä.

Paljonko vietät aikaa partion parissa?

– Vaihtelee paljon, kokoukset vievät aikaa.

Ovatko leirit hyviä?

– Ne ovat parhaita.

Miksi olet partiossa?

– Se on mukava ja kehittävä harrastus.

Lippukunnanjohtaja puuronkeitossa 2012
joulujuhlaan

Onko partiojohtajuus kivaa?

– On, se on haastavaa.

Soppapolitiikka

Onko kebab-burger hyvää?

– Kuulostaa hyvältä.

Lempiruoka?

– Pitsa.

Paras retkiherkku?

– Loimulohi.

Onko sinoli-makaroni-pata hyvää?

– Ei. Toimituksen salaiset arkistot paljastavat karun totuuden. Lähes kaikki johtajaikäiset ovat päässeet maistamaan sinolilla maustettua retkiruokaa ja voivat syvällä rintäänellä kehottaa välttämään aineen käyttöä maistamissa. Varovaisuus on valttia; sinolia ei saa olla kosketuksissa ruokiin tai ruoanlaittovälineisiin, tippakin saa ruoan maistumaan äärettömän mahalta.

Extrat

Oletko Samppa Linna?

– Kovasti haluaisin olla.

Minkälainen auto sinulla on ja miksi?

– Volkkari, se on hyvä käyttöauto. Toimitus tietää myös että farmariin mahtuu paljon leiritavaroita.

Kuka keksi partion?

– B-P

Mitä toivoisit eniten?

– Tällä hetkellä pitkiä kalsareita...

Kysymykset: Sudet seikkailijaryhmä eli Eero, Rasmus, Markus, Juuso ja Jere sekä johtajat Taru ja Anita.

Kuva: Juhani Haapakoski

SEITSEMÄN VELJESTÄ, KUUSI PÄIVÄÄ JA SATA KILOMETRIÄ PITKIN TUNTUREITA JA KURUJA

Lippukunnan vaeltajaryhmä Rinki oli vaeltamassa Saariselällä, Urho Kekkosen kansallispuistossa 30.6.–5.7.

Päivä 1: Savua ja sadetta

Lähdön hetki koitti kesäkuun viimeisenä päivänä kello 3. Siinä aamutuimaan ajellessa, saatiin tietoa Raahessa olevasta hallipalosta. Sehän sitten tietenkin käytiin paikan päällä muistikortteille ikuistamassa, kun kerran kulmilla pyörittiin. Ja ikuistuipa siinä samalla vieno savun tuoksu pariiksi tunniksi joka ukkoon, sillä aika armoton katku siellä kylänraitilla leijaili, vaikka enää kivijalka oli tontilla jäljellä. Saariselkä saavutettiin iltapäivällä, ja ennen taipaleelle lähtöä mutustettiin vielä rasvaperäistä energiaa sisältävää pikaruokaa. Olihan luvassa viikoksi hieman kuivempaa sapuskaa.

Lähtö Kiilopään tunturikeskukselta kohti Saariselän erämaata

Rinkat nostettiin selkään noin viiden aikaan Kiilopään tunturikeskuksella ja suunnattiin kohti Rautulampea, pienen tiikusateen saattelemina. Reitiksi valittiin kahdesta mahdollisesta polusta pienempi, joka noin suunnilleen oli suorempi ja lyhempi, tosin se sitten tarkoitin ensin nousua Niilanpäälle, ja sen jälkeen Raututuntureiden ylitystä. Siinä välillä käytiin näiden kahden tunturin välisen kurun pohjalla. Luonto näytti heti alkuunsa oikkunsa, sillä Niilanpään länsirinnettä noustessamme sade sen kuin yltyi. Ensin vettä tuli vaakatasossa ja lopulta se lensi jo alhaalta ylöspäin. No kovempi sade hellitti jo Raututunturissa, mutta pientä sadetta se piti koko illan. Rautulammella laitettiin teltat pystyyn ja painuttiin yöpuulle.

Päivä 2: Suomen ylitys

Sunnuntaiamuna kuunneltiin sateen ropinaa teltan katolla ja päädyttiin odottelemaan sen loppumista ennen nousemista. Se olikin ihan hyvä ratkaisu, sillä kyllähän se vähän voimille kävi pitkän ajomatkan ja lyhyiden yönien jälkeen parin tunturin yli hilpaista parikymmentä kiloa selässä. Yleensä jo toisena päivänä kulku alkaa tuntua helpommalta, kun kroppa taakkaan tottuu. Rautulammen päivätuvalla syödessämme aamupalaa eräs seurue Kiilopäältä tulee myös tuvalle. Maailma oli taas pieni, sillä eiköhän siinä joukossa yksi parkanolainen tietenkin ollut.

Suomujoen ylitys Keinovankassa

Rautulampi ja samalla Saariselän perusosa, jossa merkittyjä reittejä oli, jäi taakse ja pääsimme varsinaiseen erämaahan. Matka jatkui Rautuojan vartta Suomujoelle ja sen varrella olevalle Lankojärven tuvalle. Lankojärvellä pidettiin ruokatauko, sillä suunnitelmana meillä oli ehtiä Porttikosken tuvalle yöksi. Välissä olisi kymmenen kilometriä ja Suomujoki, eräs seudun suurimmista joista. Joen yli menisi kyllä silta, mutta sen käyttäminen tietäisi paria lisäkilometriä. Niinpä lähdimme Suomen vartta alajuoksulle, samalla tähyillen sopivaa ylityspaikkaa. Sellainen löytyi Keinovankasta, kilometrin päässä Porttikosken tuvalta. Vettäkään ei lopulta ollut kuin polveen asti, joten kahluu sujui kohtalaisesta virrasta huolimatta helposti. Ja yöksi päästiin autiotupaan nukkumaan. Sitä ennen Saariselän illassa kuului muutama selkäpiitä karmiva karjahdus, kun Rinki kävi Suomessa uimassa ja peseytymässä. Kuten tiedetään, pohjoisessa vesi on aina raikasta...

Päivä 3: Porojen poluilla

Maanantain etappi vei meidät sitten jo vaeltajienkin poluilta pois, porojen poluille ja lopulta ihan omille poluille. Porttikoskelta suuntasimme Peurapään rinteitä pitkin Sotavaaranojalle. Matkalla alkoi tulla vastaan siinä määrin kaluttuja poron luita ja kalloja, että osa porukasta otti jo puukkoja vyölle. Sotavaaranojalla syötiin ja matka jatkui Maantienkurun rinteillä. Jo aamulla taipaleelle lähdetessä oli selvää, että päivästä oli tulossa pitkä, ja niin kävinkin. Matkaa kertyi parikymmentä kilometriä, ilman että otetaan huomioon kohtalaisia korkeusvaihteluita. Keli oli kuitenkin mitä mainion vaeltamiselle, ainoastaan yksi sadekuuro oli matkan aikana. Tunturissa

kelit vaihtuvat kuitenkin nopeasti ja pian oli taas aurinkoista ja kuivaa polkua edessä. Aurinko alkoi olla aika matalalla, kun saavuimme iltakymmenen aikaan Pälkkimäojalle, jonka varrella olevalle laavulle olimme aikoneet yöksi. Mutta ei näy laavua. Karttaa siinä hetken aikaa katseltiin ja lähdettiin sitten yläjuoksulle päin. Sieltähän se sitten löytyi, liki kilometrin päässä merkitystä paikasta. Kellon ympäri olimme liikkeellä olleet, kun iltakymmenen jäljestä kynsitulet sytytimme laavulla.

Päivä 4: Luiron sauna

Tiistai olikin sitten vaelluksen lyhin päivä. Pälkkimäojan laavulta oli reilut viisi kilometriä Luironjärvelle, jossa meitä odotti varaustupa. Tuvan olimme ennalta varanneet lepöpäivälle ja siellä elelimme herroiksi. Lisäksi pihapiirissä oli vaeltajia yleisesti palveleva sauna, jossa sitten saunottiin pitkän kaavan mukaan ja tietenkin Luironjärven aalloissa käytiin pulahtamassa useampaan kertaan. Ja kuten arvata saattaa, ei Luirrollakaan tuolloin aivan täydellinen hiljaisuus vallinnut.

Pitkäselän barjalla, iltapäivän auringon paabtaessa taivaalla ja Raututunturien ylityksen ollessa vielä edessä

Päivä 5: Korento polulla

Keskiviikkona suunta vaihtui takaisin kohti Kiilopäätä. Heti alkuunsa päästiin ylittämään Luironjoki virallista kahlaamoä käyttäen. Siitä matka jatkui Ampupäiden rinteiden kautta

Tuiskukurun tuvalle. Tässä vaiheessa alkoi jo keskustelu, mitä herkullista ruokaa syötäisiin, kun erämaasta pois päästään. Ja löytyipä polulta viileässä tunturituulella kohmettunut korento, jota tietenkin joka kameralla kuvailtiin. Tuiskukurun tuvalta syötiin, ja ruokailun jälkeen rappusilla otettiin hyvät tovi aurinkoa - oli suorastaan kuuma suojaisten kurun pohjalla. Emme suinkaan siihen jääneet, vaan mielessämme oli Kotakönkään laavu noin kymmenen kilometriä pohjoiseen. Matkalla polulta löytyi pedon jälkiä ja laavun vieraskirjasta sellainen tarina erään talvivaeltajan koettelemuksista, jotka hakevat vertaistaan.

Päivä 6: Pitkän päivän ilta

Torstain taipaleelle lähdimme sillä mielellä, että päivä näyttää, missä yötä ollaan.

Kotakönkäältä suuntasimme kohti Raututunturien eteläisiä huippuja, joiden takana olisi

Suomunlatvan laavu. Aamusta lähtien aurinko paistoi liki pilvettömältä taivaalta. Raututuntureiden ylitys oli jälleen melkoinen koetinkivi, paahtavan auringon alla suojaisella rinteellä. Tunturin laella alkoi onneksi tuntua virkistävä tuulen vire ja Suomunlatva siintää laakson pohjalla. Kuuden aikaan saavuimme laavulle, jolla oli väkeä kuin pipoa ja huivit kaulassa. Selvisi, että parisenkymmentä partiolaista Sastamalan alueelta oli majoittautunut laavun maastoon ja toinen samankokoinen joukko oli kuulemma vielä saapumassa.

Suoritimme ruokahuollon kahvien kanssa ja tarkistimme joukkomme iskukyvyyn. Päädyimme lähtemään vielä iltajotokselle, tavoitteena huiputtaa Kiilopää (546.4m) ja laskeutua tunturikeskukseen yöksi. Päivä alkoi painaa ja tahti hiipua, mutta tasaisesti Kiilopää lähestyi. Matkalla vastaan tuli pari pientä porotokkaa. Kesäyön auringossa puoli yksitoista saavutimme huipun. Aurinko paistoi eikä koko pohjoiskalotin taivaalla ollut pilven hattaraakaan, mahtava päätös vaellukselle! Laskeuduimme yöksi tunturikeskuksen nuotiopaikalle teltoihin, mielessämme seuraavan päivän sauna.

Rinki Porttikosken sillan kupeessa. Ylärivissä vasemmalta: Ismo, Aleks, Jonni ja Ilkka, alarivissä vasemmalta: Juba-Matti, Juba ja Juhani

Teksti ja kuvat: Juhani Haapakoski

KOTKIEN AHVENANMAAN RETKI

Reissun suunnittelu alkoi jo syksyllä 2011, kun ruvettiin miettimään mihin lähdetäisiin, sillä Tarpojen yhteiskunta -ohjelmaan kuului ulkomaan tai kotimaan pidempi matka. Koloillassa päätettiin matkakohteeksi Ahvenanmaa.

Keväällä ryhdyttiin toimeen asian suhteen ja ensin pidettiin tammikuulla vanhempainilta, jossa sovittiin, paljonko kukakin maksaa kuukausittain rahaa yhteiselle tilille reissua varten. Myös muusta varainhankinnasta päätettiin samaan aikaan. Päätimme myydä pesuaineita ja tehdä pihahommia pientä korvausta vastaan.

Varainbankintaa, ollaan rappaamassa biekoitussovaa nurmikolta pois

Kevään aikana suunnittelimme reitin ja varusteet, varasimme laivaliput ja pyörät sekä löimme aikataulun lukkoon. Ajankohta oli 30.7 - 3.8 eli viisi päivää varattiin matkoihin. Pesuaineita myymällä, talkoilemalla ja itse maksamalla saimme kasaan noin 1200€.

Päivä 1

Maanantaiaamuna klo 0330 porukkamme, eli Teemu, Severi, Arttu ja Tommi kokoontuivat seurakuntatalon parkkipaikalle ja alettiin änkeytymään autoon, tavaraa oli riittävästi. Matka Turun satamaan alkoi ja matkalla pysähdyimme kerran käymään vessassa ja kahvilla. Laivassa meillä oli hytti, koska oli mukavampaa säilöä tavarat hytissä, ja lepopaikkakin oli mukava olla. Söimme matkalla buffetissa. Maarianhaminaan saavuttiin iltapäivällä ja ensimmäiseksi suuntasimme pyörävuokraamoon.

Noita punaisia paholaisia me sitten vihattiin seuraavat viisi päivää. Seuraava kohde oli ruokakauppa, peruspöperöitä kassiin ja sitten kohti Eckeröä. Tuuli oli tietenkin vastainen ja kaupungista päästyämme se paheni entisestään. Päivän päämääränä oli Sandin mökkikylä, missä sai myös telттаilla. Kun mökkialueelle oli matkaa noin 3km, ystävällinen taksimies pysähtyi vastaan tullessaan ja kertoi että se paikka on mennyt konkurssiin, ja että seuraava auki oleva paikka on edempänä. Tuon miehen ansiosta emme ajaneet kuin kilometrin turhaa.

Se seuraava paikka oli Notvikens stugor & camping, Eckerön kunnan puolella. Ensimmäiselle päivälle kertyi siis pyöräilyä noin 35 kilometriä. Leirintäalue oli vanhanpuoleinen, mutta ei se telttaillessa häirinnyt. Paikka oli komea ja kävimmekin illalla punkkeja uhmaten küpeilemässä pitkin kallioita.

Päivä 2

Aamupalan kokkailtuamme leirintäalueen keittiössä, pakkasimme ja lähdimme polkemaan kohti Skarpnätötä. Reitti kulki hienojen maalaismaistemien läpi, matkalla oli paljon peltoja ja isoja tiloja. Skarpnätössä jouduimme odottamaan pyörälauttaa Getaan kolme tuntia, koska olimme myöhästyneet aikaisemmasta lautasta. Odotellessa kokkailimme pääkalloa ja touhuilimme kaikkea pöhlöä, sekä juteltiin muiden pyöräilijöiden kanssa.

Tiskausta merivedellä, käy se näinkin

Lauttakyyti maksoi 10€ / lärvi ja se taitui noin puolessa tunnissa. Kun pääsimme Getaan hällön satamaan, meidän piti lähteä etsimään seuraavaa yöpymispaikkaa, joka oli erään pariskunnan pihassa. Pariskunnalla oli kahvila / konditorialeipomo asuntonsa alakerrassa ja he antoivat telttailijoiden yöpyä pihallaan. Reissun ainoa isompi sade alkoi noin 2 minuuttia sen jälkeen, kun saimme teltan pystytettyä ja tavarat telttaan. Ruokaa onneksi oli, mutta joitakin vaivasi paha makeannälkä, joten illemmalla kävimme turhan reissuun kaupassa, koska se oli mennyt kiinni jo klo 1700, hulluja nuo ahvenanmaalaiset. Getassa löytyi reissumme ainoa punkki, jonka apuvälineitä hyväksi käyttäen poistimme. Pyöräilyä toiselle päivälle tuli hukkareissu mukaan lukien n. 30 km ja lautalla 6km.

Päivä 3

Kolmannen päivän kohde oli Kastelholman linna. Matkan varrella oli älyttömän paljon omenapuutarhoja, puita oli kirjaimellisesti tuhansia molemmin puolin tietä. Matkalla oli myös tosi pitkiä ylämäkiä, vaikka joku väitti ennen reissuun lähtöä, että Ahvenanmaa on ihan tasamaata. Se tyyppi ei kyllä ole käynyt Maarianhaminaa pidemmällä. Koko päivä oli mäkeä toisen perään. Pysähdyimme moneen otteeseen huilaamaan ja muutama mäki piti tultua pyörät ylös kun veto loppui.

Godbyssä etsimme hieman reittiä, mutta pääsimme lopulta Kastelholmalle vievälle valtatielle. Matkanvarrella oli Taffelin sipsitehdas, komea silta ja älyttömiä ylämäkiä. Linna kierreltiin tarkasti ja alue käveltiin muutenkin tarkoin läpi. Kävimme myös syömässä ravintolassa.

Hymyssä suin matkan jäljiltä

Kunnon ruuan ja huilin jälkeen lähdimme kyselemään majoituspaikkaa. Linnan lähellä oli muistaakseni 3 paikkaa ja kaikki tietysti täynnä. No onneksi yksi ystävällinen omistaja antoi lisää numeroita alueen leirintäpaikoille ja heti ensimmäisessä oli tilaa. Ei muuta kuin uskollisten sotaratsujen selkään ja päin ylämäkiä. Runneröds Stugor & semesterlägenheter Saltvikissä oli seuraava yöpymispaikka, jossa elelimme herroiksi ja otimme pikkumökin. Paikka oli mainio ja saunaankin päästiin, edellinen peseytyminen oli maanantaina, joten haju oli varmaan karkea ennen saunaa. Illalla kävimme soutelemassa Lavsböle-järvellä, jonka rannalla olimme ja joku pojista taisi käydä uimassakin. Keli oli todella hyvä koko päivän, ihoa punoitti ja kuumotti illalla. Matkaa tuli kolmantena päivänä n. 35km.

Päivä 4

Hyvin nukutun yön ja aamupalan jälkeen lähdimme pyyhältämään takaisin Maarianhaminaa kohti. Keli oli taas mainio ja taisi olla ainoa päivä, kun oli edes jonkinmoinen myötätuuli, eikä maastokaan ollut niin älyttömän mäkinen Godbystä Maarianhaminaan. Tuolla välillä söimme kerran trangialla valmistetun aterian. Matkalla näimme paljon muitakin pyöräilijöitä, jotka olivat todennäköisesti menossa Kastelholman linnalle tai siltä pois.

Taisimme olla Maarianhaminan lähiöalueella hukassa olevan näköisiä, kun kattohommissa ollut mies huuteli hilpeästi ohjeita minne pitää mennä. Tottahan me tiedettiin minne mennä, mutta annettiin paikallisen kuitenkin päteä.

Maarianhaminassa menimme Gröna Uddens Campingiin ja vuokrasimme taas mökin. Peseytymisten ja levon jälkeen lähdimme kiertelemään Maarianhaminaa polkupyörillä ja samalla reissulla kävimme ravintolassa syömässä. Pyörimme pitkin kaupunkia melkein pari tuntia ruoan jälkeen. Ei tuo mitenkään ihmeellinen kaupunki ole, meri on vaan useammalla suunnalla vastassa kuin monessa muussa paikassa. Satamissa katselimme hienoja vanhoja perinnealuksia ja kiertelimme kaiken maaliman kojuja.

Ennen kuin painuimme nukkumaan, pelasimme vielä kierroksen minigolfia, lukuun ottamatta yhtä teiniyrmyä, joka ei vissiin kehdannut pelata. Voittaja oli tieteeniin ylivoimaisen häikäisevä, mutta jätetään nimi mainitsematta. Matkaa neljännelle päivälle tuli n. 27km, ja sitten vielä illalla sotkettiin pitkin kaupunkia ainakin 10km.

Päivä 5

Viimeisen päivän aamuna sateli hiukan vettä, eli oli korkea aika pakata kamat ja suunnistaa satamaa kohden. Ennen kuin palautimme pyörät, menimme vielä kiertelemään merimuseota ja Pommern-museolaivaa. Siellä vierähti kivasti noin 2 tuntia ja sitten menimme palauttamaan punaiset paholaisemme, joita ei kyllä ole tullut ikävä.

Matruusit valmiina museolaiva Pommernilla. Reissussa siis mukana: vasemmalla Arttu Koskinen, keskellä Severi Raittila ja oikealla Teemu Martikainen, kameran takana Tommi Silvennoinen

Paluumatka alkoi noin klo14 Silja Euroopalla. Olimme taas varanneet hytin ja buffetin, olimme ne kyllä ansainneetkin. Takaisin Parkanossa taisimme olla noin kello 10 illalla.

Lopuksi voisi sanoa että toistekin lähdän jos yhtä hyvän porukan saa mukaan! Ja reissuun varataan 2 päivää lisää aikaa, niin kerkeää kiertää enemmän.

PS. Seuraavaksi lähdetään rymistelemään Kolille. Siitä varmaan seuraavassa Partsikassa...

Teksti ja kuvat: Tommi Silvennoinen

LEIVONTAMERKKI

Kololle saapui ainakin kaksitoista sudenpentua eli jauhopeukaloa. Illan aiheena oli sämpylöiden leipominen, pöydän kattaminen ja kauniin sekä terveellisen voileivän tekeminen.

Leipominen aloitettiin jakamalla sudarit kahteen ryhmään. Tyttöjen ryhmä aloitti leipomisen. Taikinaan laitettiin hiivaa, jauhoja, öljyä, sokeria, suolaa ja vettä. Taikina tuntui ”tahmealta”, ”vähän ällöltä” ja ”kuin liimalta”. Siitä tuli kuitenkin hyvä – itse tehty on aina parasta!

Pojat kattoivat pöydän tyttöjen leipoessa. Harjoittelimme lautasen, veitsen ja haarukan sekä lusikan oikein asettelua. Kotitehtäväksi saatiin pöydän kattaminen kotona. Kattamisesta myös kisattiin leikkimielisesti. Viiden hengen pöydän kattamisessa tytöt kellottivat ajan 25 sekuntia ja pojat 47 sekuntia.

Kun sämpylät saatiin uunista, alkoi kauniin voileivän rakentaminen. Jokaisen piti valita kolme eri leivänpäällistä, joista yhden piti olla kasvispäällinen. Sämpylät katosivat salamannopeasti parempiin suihin.

Teksti: sudenpennut Tuuni, Juuli, Elli, Timo-Oskari, Niko ja Einari

Kuva: Maarit Malmberg

KUMMITUSTARINA LEIRITELTASSA KÄYTETTÄVÄKSI VOI SYNTYÄ NÄINKIN...

Tiistaina 2.4.2013 yksitoistapäinen sudenpentujoukko kokoontui kololle siirtyäkseen lähes saman tien viereiseen Parkanon Kotiseutumuseoon.

Museokäynti ei ollut ihan tavanomainen opastettuine kierroksineen, vaan toimi tällä kertaa virittäytymisenä hurjan kummitustarinan kertomiselle. Esineitä tutkittiin siis tarinaa silmälläpitäen. Löysimme kaikkea jännittävää ja kummitustarinoihin sopivaa: hiljaa hämärässä heliseviä kattokruunuja, linnuksi muuttuneen Louhen maalauksesta, salamaniskusta vaurioituneen ristin, vanhoja aseita ja miekantaipaisen, kirveitä, lasivitriinissä ikuisesti hymyilevän naisen jne. Puolisen tuntia kierreltyämme lähdimme kololle purkamaan kokemamme hyiseksi kummitustarinaksi.

Hyvässä kummitustarinassa tapahtuu sudenpentujen mielestä aina murha, mieluiten monta. Puukkoja, tikareita, luoteja ja kaikenlaisia muita aseita pitäisi myös olla. Tarinaa lähdettiin rakentamaan niin, että jokainen sanoi vuorotellen yhden lauseen tai osan lausetta. Vaikka aurinko paistoi ulkona täydeltä terältä, sudenpentujen tarinasta tuli niin jännittävä, että osaa alkoi jo melkein pelottaa. Tarinan valmistuttua kokoonnuttiin kotiseutumuseon portaille ottamaan valokuva. Yksi jos toinenkin tarkisti, että ovi oli varmasti lukossa...

”Eräänä syksyisenä päivänä Parkanossa tapahtui murha. Murha tapahtui hautausmaalla. Murhapaikalta löytyi tikari ja luoteja ja baretti. Sudenpennut alkoivat selvittämään murhaa. Tutkimusten aikana yhtäkkiä yksi sudenpentu katosi. Toiset alkoivat etsiä häntä. He löysivät hänet sidottuna Paronin patsaan syyliin. Sudenpentu toisteli: ”Varokaa, se on murhaaja...”. ”Kuka on murhaaja?” toiset kysyivät. ”Siellä missä on naurava nainen”, vastasi sudenpentu ja pyörtyi.

Päivä vaihtui yöksi. Sudenpennut pelasivat korttia kololla, kun kuului laukaus. Sudenpennut lähtivät kololta hautausmaalle. Hautakiven takaa kuului ilkkurista naurua. Sudenpennut lähtivät juoksemaan pakoon. Kotiseutumuseon ovi oli onneksi auki. Sisään rynnättyään kaikki pysähtyivät. Vitriinissä hymyili naurava nainen. Paronin kuvan kohdalla kaikki henkäisivät. Suoraselkäinen Paroni oli nyt kumarassa ja hänen kädessään oli... VERINEN VÄISKI! Jollet usko, niin käy katsomassa.”

Teksti: Tuuni, Aada, Senja, Saana, Juuli, Kasper, Timo-Oskari, Einari, Niko, Niklas ja Tarmo, kirjuriina toimi Maarit

Kuva: Maarit Malmberg

LIPPUKUNNAN JAUHOPEUKALOT

Kokeile rohkeasti! Me Sudet- seikkailijavartio, lippukunnan armoitetut jauhopeukalat, olemme testanneet reseptit sekä kololla että talvileirillä.

No saattoi siinä jauhoa olla muuallakin kuin peukaloissa ja taikinaa hihansuissa. Rapatessa roiskuu eikä paineita tuotosten ulkonäöstä. Maku ratkaisee. Sudet jakavat käytännön vinkin: jos sinulla on kotona voipaperia, merkitse rulla niin, ettet voi sekoittaa sitä leivinpaperiin. Käytä paistamiseen vain leivinpaperia.

Karjalanpiirakat, noin 50 kpl:lta
(Tarun Karjalasta kotoisin olevan mummon resepti)

Riisipuuro
6 dl puuroriisiä
0,75 l vettä
2,25 l maitoa
100 g voita
1 rkl suolaa

Pohjataikina
vajaa 2 dl vettä
2 dl vehnäjauhoja
2,5 dl ruisjauhoja
1 rkl suolaa

Jälkikostutus
100g voita (sulatettua)
vettä

Huuhto riisit ja poista huonot. Keitä puuro pussin ohjeen mukaan, ensin vedessä ja lisää sitten maitoa ja lopuksi voi. Lisää suola vasta kun puuro on kypsää. Pohjataikinan aineet sekoitetaan keskenään. Jaa taikina noin 50 osaan ja kaulitse niistä kaulinpulikalla ohuita soikeita kuoria. Jauhota pulikkaa, pöytää ja kuorta tarpeen mukaan. Laita kuoriin puuroa tasainen alle 0,5 cm kerros täytteeksi. Jätä reunoista kuitenkin noin 1cm täyttämättä. Käännä reunaa puuron päälle ja rypytä. Harjoittelu tekee mestarin – kaikki ovat tekijänsä näköisiä ja maku yhtä hyvä, vaikkei reuna koneella tehdyttä näyttäisikään.

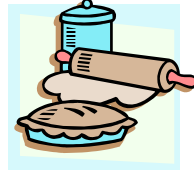
Laita piirakat pellille ja paista 250 asteessa noin 15 min aivan uunin yläosassa. Upota kuumat piirakat yksitellen vesi-voi seokseen ja laita leivinpaperille takaisin. Käytä apuna lastaa, pihtejä

tms. Laita kostutettujen piirakoiden päälle leivinpari ja tämän päälle vielä vaikka pyyhe tai sanomalehteä. Annetaan hautua.

Mamman Marjapiiras, 8-10 annosta
(alkuperäisohje: Hellapoliisi)

Pohja

150 g voita tai margariinia
1 dl taloussokeria tai ruokokidesokeria
1 muna
3 dl vehnä jauhoja
1 tl leivinjauhetta

Täyte

4-5 dl puolukoita tai mustikoita
2 dl kermaviiliä
1 muna
1 tl vaniljasokeria
½ dl sokeria (mustikoiden kanssa hieman vähemmän)

Vaahdota rasva ja sokeri. Lisää muna hyvin vatkatun. Lisää keskenään sekoitetut kuivat aineet. Taputtele taikina halkaisijaltaan 24 cm piirasvuonan pohjalle. Tuplaa resepti jos teet uuninpellillisen.

Esipaista pohjaa 200 asteessa uunin alimmalla rutilätasolla 10 minuuttia, ripottele pohjan päälle puolukat.

Sekoita kermaviilin joukkoon muna, vaniljasokeri ja taloussokeri. Kaada seos marjojen päälle. Paista 175–200 asteessa noin 30 min, kunnes täyte hyytyy.

Laskiaispullat, 20 kpl
(alkuperäisohje: Hellapoliisi)

½ l maitoa
50 g tuoretta hiivaa
1 rkl kardemummaa
1 tl suolaa
(1 muna)
1 tl vaniljasokeria
2 dl talous-, siro tai ruokokidesokeria
n. 1½ l vehnä jauhoja
200g margariinia tai voita (pehmeäksi) sulatettuna
Pinnalle
1 muna
(väri) raesokeria

Täyte

n. 200g boysenmarja tai muuta hilloa tai 150g mantelimassaa

2 dl vispikermaa

2 rkl mansikanmakuista tomusokeria

1-2 tl vaniljasokeria

Liota hiiva kädenlämpöiseen maitoon. Lisää kardemumma, suola, (muna) ja sokerit. Alusta joukkoon vehnäjäuhot. Vaivaa taikinaa ja lisää lopuksi sulatettu, jäähtynyt margariini tai voi. Anna kohota lämpimässä paikassa leivinliinan alla noin ½ tuntia.

Vaivaa taikinasta ilmakuplat pois ja jaa se muutamaosaan. Pyöritä tasaisiksi pötköiksi. Leikkaa tasakokoisiksi paloiksi (yht. noin 20 kpl). Pyöritä pyöreiksi pulliksi. Kohota pullat liinan alla.

Voitele munalla ja ripottele pinnalle raesokeria.

Paista 225 asteessa noin 15 minuuttia.

Leikkaa jäähtyneistä pullista kannet ja nosta keskelle hilloa. Vaahdota kerma vaahdoksi, mausta mansikanmakuisella tomusokerilla ja vaniljasokerilla. Pursota kermaa hillon ympäri. Nosta kannet pullien päälle.

Jos käytät kuivahiivaa, sekoita hiiva osaan jauhoista. Kuivahiivaa käytettäessä maidon tulisi olla reilusti lämmin (+42 astetta) ja tähän taikinaan tarvitset 22g eli 2 pussia kuivahiivaa.

Talvileirin laskiaispullasatoa (Kuva: Jubani Haapakoski)

Vuokaleipä, 1 kertakäyttövuoka

(alkuperäisohje jostain netin keskustelupalstalta)

Talvileirillä reseptiä testattiin, kun tehtiin tuoretta leipää hernesopan kaveriksi. Resepti oli helppo ja suosio suuri, joten resepti ansaitsee tulla julkaistuksi.

2,5 dl vettä
0,5 pss kuivahiivaa
0,5 dl kaurahiutaleita
2,5 dl hiivaleipäjauhoja
2 dl vehnä jauhoja
0,5 rkl siirappia
margariinia tai öljyä vuokien voiteluun
(jauhojen suhteita voit vaihdella, kunhan yhteensä on 5 dl, leirillä kaikki olivat sämpyläjauhoa)

Sekoita hiiva noin puoleen jauhomäärästä.

Sekoita lämpimään (+42 astetta) veteen suola, siirappi, kaurahiutaleet ja jauho-hiivaseos.

Anna turvota liinan alla noin ½ tuntia. Voitele vuoka.

Lisää vehnä jauhot vähitellen alustaen. Käytä puukauhaa tai vastaavaa taikinan vaivaamiseen loppuun saakka, taikina saa jäädä hieman löysähköksi.

Kaada taikina voideltuun vuokaan ja jätä kohoamisvara.

Anna kohota vielä liinan alla ½ tuntia.

Paista uunin alatasolla 250 asteessa noin 25 minuuttia.

Reseptit kokosi: Taru Kujansuu

TUKKI MUISTELEE

Nuori, mutta kokenut partiolainen, Kari "Tukki" Tukiainen muistelee partiouransa alkuaikaa ja vähän Kipinäpartion historiaa sekä paljastaa "Tukin tarinoiden" syntymisen.

Ala-asteella luokassani oli kolme muuta kaveria, jotka asuivat samalla suunnalla kanssani (Kalevi, Juha ja Jorma). Yhtenä syksynä Juha kertoi seurakuntatalolla kokoontuvan partiolaisia. Juha ehdotti, että menisimme katsomaan, mitä ihmeen touhua he puuhasivat. Näin teimme ja huomasimme kuuluvamme Kettu-vartiioon. Alussa kaikki oli minulle uutta ja outoa, mutta innostus oli suuri. Tein jopa vihon, johon keräsin tärkeitä tietoja partiosta. Vihon kanteen kirjoitin vartiomme nimen "Kettu-vartio-Leiri". Tuo leiri tuli nimeen siksi, että leiristä oli puhuttu (enkä tiennyt mitä se tarkoittaa).

Ensimmäinen lippukuntani

Antaessani partiolupauksen, kuuluin Parkanon Partio Poikiin, jota johti Kauko "Klupu" Volotinen. Vartioiden kokoukset poikkesivat huomattavasti nykyisistä. Meidän kokouksia veti vanha (yli 60 v) kokenut partiolainen Oiva "Ysi" Yliruusi. Hän oli seurakunnan nuoriso-ohjaaja. Ysi osasi monia asioita. Häneltä opin mm. solmut, köytökset ja tähdistön (tai olisin voinut oppia). Myöhemmin lippukunta yhdistyi Parkanon Kipinäiden (tytöt, johtaja Maija-Liisa Lehdonmäki) kanssa.

Kettu-vartiion vaellus Visurissa

Kettu-vartio

Kettu vartio teki usein retkiä patikoiden, pyörällä tai hiihtäen läheisille mökeille (Valkeinen, Liesjärven maja, Poikkeusharju, Mikonniemi (Aurejärvi) jne.). Hauskimmat retket olivat ne, jotka teimme ilman johtajia. Mukaan mahtui paljon ”partiotaitoja” kehittäviä asioita, kuten esim. käpysota ja avantouinti.

Orava-vartio

Vuodet kuluivat ja sain lisää vastuuta. Minusta tuli Orava-vartion johtaja. Orava-vartion rivijäsenet olivat kokeilun haluisia nuorukaisia. He jopa testasivat yhtenä Poikkeusharjun retkiaamuna kuinka paljon vaahtoa on palosammuttimessa. Sitä oli paljon!

Ilves-vartio

Sitten liityin Ilves-vartioon. Ilveksen jäsenet olivat minun ikäluokkaani (Vesa, Rami, Timo). Heidän kanssaan koin muutaman suuremman leirin. Ensimmäinen oli Lapikas, se oli piirin leiri, jossa oli noin 200 osallistujaa. Leiri pidettiin Kankaanpään Santikossa. Siellä sain leirikasteen, elettiin vuotta 1977. Seuraavana vuonna oli vuorossa kansainvälinen suurleiri Koli, jossa oli noin 10000 osallistujaa.

Kettu-vartio leirillä Valkeisissa kesällä 1978

Partiopoikien ja Kipinöiden yhteistyö

Vuonna 1972 Parkanossa järjestettiin Liesjärven rannalla piirin Jaure-leiri. Jaure (paikallinen muunnos on Aure) on muuten saamen kieltä ja tarkoittaa järveä. Sehän on ymmärrettävää, koska Parkanossa on asunut kauan aikaa sitten lappalaisia.

70-luvun lopussa Parkano oli mukana järjestämässä kansainvälistä Finhike vaellustapahtumaa. Siihen osallistui yhteensä parikymmentä ulkomaalaista ja suomalaista vaeltajaa. Vaellus kulki Pohjois-Satakunnassa. Itse osallistuin melonta osuuteen välillä Linnanjärvi-Mansoniemi. Olimme nimittäin edellisenä vuonna valmistaneet kansalaisopiston kursseilla yhden lasikuituisen intiaanikanootin. Myöhemmin saimme lahjoituksena Parkanon Tarpojilta muutaman kanootin lisää. Finhike meni minulta muutoin ohi, koska olin kesätoissa.

80-luvun alussa Parkanossa järjestettiin partiotaito- eli PT-kisat. Kisoista muistan vain sen, että lähtö ja maali olivat ammattikoululla ja yö-rasti Västilässä sorakuopalla. Yörastin tehtävänä oli valmistaa annetuista aineista ruokaa. Annettu aine oli elävä kana. Ette voi uskoa sitä sulkien määrää!

Partiolippukuntien yhdistyminen

80-luvun alussa Klupu muutti Kankaanpäähän ja lippukunnan johto vaihtui. Poikien uudeksi johtajaksi tuli Hannu Pihlaja ja tyttöjen Arja Pihlaja. Pian huomattiin johtajapula ja päätettiin yhdistää silloiset poika- ja tyttölippukunnat. Muodostui Kipinäpartio!

Kipinäpartion johdossa ovat olleet: Arja Pihlaja, Leena Toivanen, Pertti Heino, Mauri Kuivanen, Taru Kujansuu ja Markus Perälä. Heistä Taru toimi pitkälti yli kymmenen vuotta johtajana. Hänen kaudellaan lippukunta aloitti yhteistoiminnan muiden Pohjois-Satakunnan lippukuntien kanssa.

”Tukin tarinat” – mistä ne alkoivat

Ensimmäisen ”kummitustarinan” kuulin serkkuni kertomana mummolan vierasmajassa ollessani 7-vuotias. Partioleireillä tai retkillä en muista kuulleen yhtään sellaista tarinaa. Teini-ikäisenä toimin kesäisin seurakunnan ja kaupungin nuorisoleireillä ohjaajana. Niissä kuulin erilaisia kummitusjuttuja.

Tukki tarinoi iltanuotiolla lippukunnan jublaleirillä 2007

Eräällä leirillä päätin kertoa ensimmäisen oman keksityn kummitustarinani. Seuraavana iltana leiriläiset pyysivät kertomaan uuden tarinan. Tästä alkoi tarinan kerronta ja sitä kesti noin 15 vuotta.

Mutta iän karttuessa mielikuvitus ei enää toiminut kuten lapsena. Minun oli pakko luopua tarinoista. Jostain syystä kysyntää tarinoille kuitenkin oli. Juttelin Kalevin kanssa syntyneestä ongelmasta, en pysty keksimään tarinoita. Kalevi ehdotti, että voisinhan minä kertoa meidän Kettu-vartion retkillä tapahtuneista kommelluksista.

Kettu-vartio oli käynyt monessa paikassa, ja kaikkialla oli tapahtunut jotain pientä. Silloin päätin, että kertoisin paikkoihin liittyviä tarinoita. Olen kertonut sen jälkeen muistamistani Kettu-vartion tapahtumista varmasti jopa 7 tarinaa. Minulla on muistissa vielä kaksi tapahtumaa, joista en ole kertonut. Mutta olen odottanut, että tapahtumat ja paikka kohtaaisivat. Toinen niistä tapahtui Valkeisilla ja toinen ...

Teksti ja kettu-vartion kuvat: Kari Tukiainen
Tukin kuva: Taru Kujansuu

HUUHKAJIEN SYYSRETKI RIUTTASJÄRVEN VIRKISTYSMETSÄÄN

Olisikohan syytä luovuttaa, kun keli muuttui tällaiseksi? Mauri mietti kävellessään lumihangessa kohti puuvajaa. Huuhkajien retki sai jännittävän käänteen, mutta reissusta selviydyttiin.

Huuhkajat aloittivat syysretkensä suunnittelun viikkotoiminnan alkaessa. Huuhkajat suunnittelivat itse retkellä kuljettavan matkan, ruokailut, tarvikkeet ja turvallisuuden. Mauri esitteli tarkentavia kysymyksiä ja kommentoi suunnittelua. Selkeät ylilyönnit ja turvallisuuspuutteet poissuljettiin Maurin toimesta.

Retken koittaessa, perjantaina, starttasimme kololta kohti Riuttaskorpea. Tilanne oli heti muuttunut suunnitellusta, sillä ensilumi oli satanut ja sitä oli poikkeuksellisen runsaasti. Myös ilman lämpötila oli laskenut lähelle pakkaslukemia ja satoi räntää.

Kohteessa oli edessä ensimmäinen taival kohti ennalta valittua keittokatosta. Matkaa ei ollut paljoa, mutta keli vaan paheni. Karttaan merkityjä polkuja ei ollutkaan maastossa selkeästi näkyvissä ja pimeys alkoi laskeutua. Otimme suunnan keittokatokselle ja yritimme löytää polut. Lumen alla olevat kosteikat löytyivät astumalla niihin.

Keittokatos oli hieno, ilmeisesti vanha riihi tai vastaava, jossa oli tulisija. Saimme tulet tehtyä ja aloitimme ruoanlaiton. Pakkanen kiristyi ja nuotio keittokatoksessa ei antanut kuin hieman lämpöä, katos oli ylhäältä auki, joten lämpö karkasi herkästi. Mukanamme olleet vajaat kaasutölkit eivät oikein antaneet kaasua pakkasesta johtuen. Tunnelma oli silti korkealla ja lopulta saimme syötävää.

Illan kuluessa Mauri kävi hakemassa lisää puita puuvajasta. Olisikohan syytä luovuttaa, kun keli muuttui tällaiseksi? Mietti Mauri kävellessään lumihangessa. Täytyy kysyä pojilta, kun palaan. Viimeisenä takarajana pidetään kello 21, sen jälkeen täytyy vain selviytyä. Pakkanen oli selkeästi kiristynyt, varmastikin kymmenen astetta ja lunta tuli. Omatkin jäljet katosivat nopeasti.

Mauri saapui katokselle puiden kanssa ja Samuli, Veeti, Miika ja Jesse olivat nuotiolla lämmittelemässä. He olivat pohtineet keskenään tilannetta ja ottivat itse puheeksi asian ja lauantaisten vaelluksen pituuden. Keskustelimme tulen äärellä hetken aikaa ja yhteisellä päätöksellä pojat päättivät, että jäädään ja selviydytään! Mauri laati vielä kaikessa hiljaisuudessa

itselleen evakuointisuunnitelman, mikäli yöllä täytyisi lähteä autolle: jätettäisiin kampeet katokselle, tietä pitkin autolle ja autolla niin lähelle kuin mahdollista hakemaan tavarat. Ja sitten auto kohti Parkanoa.

Yö sujui kuitenkin yllättävän hyvin. Kylmä oli tietenkin, vaikka kaikki vaatteet olivat päällä ja makuupussit tiiviisti rinnakkain. Aamulla kaikki ruoka, vesi ja Huuhkajat olivat jäässä, mutta tunnelma korkealla. Varsinainen extreme kokemus!

Ryhmäkuvassa vasemmalta Jesse Rintala, Samuli Silvennoinen, Miika Kuivanen ja Veeti Impponen

Lauantain vaellusta lyhennettiin ja veimme ”turhat” kampeet autolle odottamaan. Bongasimme pari geokätköä matkalla ja kevyellä marssivarustuksella varustettuina olimme aiottua nopeammin perillä. Tästä lähdimme kotia kohti, hienoa elämystä rikkaampana!

Teksti: Huuhkajat eli Samuli Silvennoinen, Veeti Impponen, Miika Kuivanen ja Jesse Rintala sekä Mauri

Kuvat: Mauri Kuivanen

UNTUVIKOSTA NUORIKOKSI – HUUHKAJIEN TARINA

Verta, hikeä ja kyyneleitä, näitä kaikkea on pitänyt sisällään matka sudarista tarpojaksi. Pari arpea on varmasti tullut matkalla muistoksi ja ainakin tusina lentävää lausetta sekä rinkallinen hyviä partiomuistoja.

Olen ollut etuoikeutettu, kun olen saanut jo pitkään käydä yhdessä nykyisten Huuhkajien kanssa partiotaivalta, jonka aikana pojat ovat kasvaneet ja kehittyneet ihmisenä sekä partiotaidoissa. Porukka oli sudenpentuaikoina suuri, ja ajan kuluessa muut harrastukset ovat vieneet osan porukasta mennessään. Seikkailija-aikoina saimme täydennystä ja nykyisessä kokoonpanossa olemme toimineet tämän kauden. Uskaltaisin väittää, että nyt koossa on ydinporukka, jotka ovat potentiaalisia tulevaisuuden johtajia.

Alussa sudenpentuaikana valtaosa kokoontumisista meni järjestyksen ylläpitoon ja leikkipohjaisiin juttuihin. Pojat olivat pieniä, niin fyysisesti kuin henkisestikin. Solmut olivat vaikeita ja aina partion historia ei jaksanut kiinnostaa. Tähän täytyy kyllä todeta, että solmut ovat edelleen vaikeita ja partiohistoria kiinnostaa entistä vähemmän, nyt kun ollaan tarpoja.

Seikkailijana Huuhkajat olivat vielä aika häröilevää porukkaa, mutta selkeästi kiinnostuneet käsillä tekemisestä entistä enemmän. Seikkailijana tuli myös ensimmäiset, ”oikeat” kisakokemukset. Menestystä ei oikeastaan tullut, kokemusta kylläkin. Yhteen hiileen puhaltaminen kehittyi ja järkeä tuli mukaan toimintaan entistä enemmän. Kaikissa asioissa on nähtävissä iso muutos positiiviseen suuntaan tämän toimintakauden aikana, kun syksyllä lopeteltiin seikkailija -vaihetta ja aloitettiin tarpoja -vaiheeseen tutustuminen.

Huuhkajat pystyvät suunnittelemaan omaa toimintaansa, toimivat hyvin ryhmässä ja pääsääntöisesti (yrittävät) keskittyä tekemiseen. Ajattelun ja toiminnan laadun paraneminen näkyy selkeästi. Osaaminen ja tieto ovat kasvaneet. Edelleenkin tarvitaan rinnalle opastajaa, mutta roolini on kyllä muuttunut. En voi väittää, että kaikki asiat sujuisivat kuin ajatus, välillä kun pojat palaavat sinne päiväkotitasolle. Mutta suunta ainakin on oikea.

Toivon, että näistä Huuhkajista tulee vielä täysikasvuisia, jotka kantavat partioaatetta mukanaan, liihottavat lippukunnassa aktiivisesti ja levittävät osaamistaan seuraaviin pesällisiin ”huuhkajia”.

Teksti: Mauri Kuivanen

KOSTEUSTESTAUS

Sudet-seikkailijaryhmä teki tuntoaistiin perustuvaa pienimuotoista testausta erilaisista materiaaleista valmistettujen sukkien ja käsineiden kosteuden kestävydestä.

Testauspäivänä vallitsi ihan kunnollinen talvikeli eli pakkasta oli -15 astetta. Testihenkilöt pukivat sukat ja käsineet, jotka kasteltiin suihkepullolla ja sitten marssittiin ulos pakkaseen. Sukkien ja käsineiden alettua tuntua epämiellyttävän kylmiltä ja märiltä palattiin sisälle.

Testissä käytimme puuvillasukkaa, villasukkaa, tennissukkaa ja vaellussukkaa. Villasukka vei voiton eli pysyi kauemmin mukavan tuntuksena kylmyydestä ja märkyystä huolimatta. Käsinetestissä testasimme ratsastushanskaa, villahanskaa, fleeechanskaa ja toppahanskaa. Toppahanska pysyi kauemmin kuivan tuntuksena johtuen varmaankin sen vettähyllästä kankaasta ja paksuudesta muihin nähden.

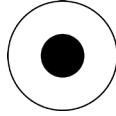

Kokeilimme myös kuivattaa kastelemiamme sukkia ja käsineitä hiustenkuivaajalla. Nopeimmin kuivava tuote edellä mainituista oli fleeechanska. Oletettavasti kunnolla kastuessaan toppahanska olisi myös kuivanut pisimpään.

Yhteenvetona testistämme voi mainita että villa pysyi kauemmin kuivan tuntuksena ja fleeece kuivui nopeimmin. Tästä voi sitten ottaa osviittaa vaellus ja leiripukeutumiseen. Mukana testaamassa olivat Sudet-seikkailijaryhmä eli Rasmus, Eero, Markus, Juuso, Taru ja Anita.

Teksti ja kuva: Anita Niemenmaa

ANTTI TUKIAINEN

Antti syntyi Liperissä 6.7.1938 maalaisperheeseen. Hänen isänsä kaatui talvisodassa pian pojan syntymän jälkeen, joten perheen miesten työt jäivät hänen ja veljensä hoidettavaksi. Niinpä Antti oppi jo hyvin nuorena käsillä tekemisen taidon, jota hän ylläpiti läpi koko elämänsä.

Antti meni naimisiin 1961 ja pian perheeseen tuli kaksi lasta. Vuonna 1964 perhe muutti Parkanoon Antin aloittaessa työt Mekeksen tehtaalla. Työpäivän jälkeen saattoi kulua monta iltaa työpajassa mm. Antin rakentaessa lapsilleen yhteistä metallista polkuautoa. 1970 -luvun alkupuolella lapset liittyivät partioon. Seurattuaan lasten partioinnostusta sivusta liittyi hänkin Parkanon Partiopoikiin. Antti suoritti partiojohtajan kurssin ja toimi lippukunnan taustahahmona.

Valkeinen oli Antille hyvin rakas paikka. Hän toimi Valkeisten isännöitsijänä usean vuoden ajan. Lippukunnan rahavarat eivät sallineet kovin paljon uudisrakentamista, mutta koko ajan riitti jotakin pientä näperreltävää. Nyt jo puretun ulkohuussin rakentaminen Aureskosken lahjoittamista polttopuista oli ehkä yksi haastavimmista.

Kipsu siirrettiin Kuivasjärveltä Kaitojenvesien rannalle 1970 -luvun puolivälissä. Antti toimi yhtenä monista talkoolaisista vaativassa siirrosta. Kun myöhemmin päätettiin tilata Jylhältä uusi hirsirakenteinen sauna Kipsuun, oli Antti talkoiden vastuullinen vetojuhta.

Retkeily oli myös Antille mieluinen harrastus. Karhunkierros tuli kierrettyä, koska se kuului partiolaisen velvollisuuksiin. Antti kuului myös Parkanon Tarpojiin, jonka perintönä näemme tänäkin päivänä harmaan T-paidan rintamuksessa Kipinäpartion nimen ja telttalogon. Kun Parkanon kansalaisopisto päätti järjestää intiaanikanoottien valmistuskurssin, Anttikin osallistui sinne oppiakseen uuden työmateriaalin. Hän oli mukana valmistamassa sekä Partioaikien kanoottia että Parkanon Tarpojen kanoottia. Tarpojen toiminnan loputtua sai Kipinäpartio lahjoituksena tuon kanootin. Parkanon partiolaiset järjestivät 1981 kansainvälisen Finnhiike vaellustapahtuman. Antti oli mukana toteuttamassa tuota haasteellista tapahtumaa osallistuen kaikkiin vaelluksiin ja melontaosuuksiin.

Vaikka Antti ei itse ollut koskaan mukana vartiotoiminnassa, oli häntä lähellä partiotaitokilpailut, niissä hän piti käsin tehdä monia asioita. Hän oli mukana järjestelytoimikunnassa 1980-luvun alkupuolella Parkanossa pidetyissä PT-kisoissa. Myöhemmin hän toimi useassa Parkanossa järjestetyissä kisoissa rastipäällikkönä.

Iän karttuessa ja lasten muutettua pois Parkanosta, vetäytyi Antti hiljalleen taka-alalle partio toiminnasta. Lopulta pitkäaikainen sairaus vei voiton ja hän nukkui pois 19.1.2013 Parkanon terveystalossa.

Antin muistoa kunnioittaen Kipinäpartio Ry puolesta,

Tukki

Kuva: Kari Tukiainen

PESTIT

Hallitus (johtajaneuvosto)

Varsinaiset jäsenet

Lippukunnanjohtaja	Markus Perälä	markus.perala@iki.fi 050 328 6595
Lippukunnanjohtajan apulainen, taloudenhoitaja	Taru Kujansuu	taru.kujansuu@takoma.fi 040 587 5695
Lippukunnan sihteeri	Anita Niemenmaa	anita.niemenmaa@gmail.com 050 411 6800
Valkeisen kiinteistöhoitaja	Mauri Kuivanen	maukui@gmail.com 044 561 7241
Lippukunnan koulutusvastaava, kalustonhoitaja	Juhani Haapakoski	juhani.haapakoski@gmail.com 040 574 8902
	Tommi Silvennoinen	tommi.silvennoinen@takoma.fi 046 876 2143

Varajäsenet

Kalustonhoitajan apulainen	Juho Perälä,	j.e.perala@gmail.com 040 430 1014
Kalustonhoitajan apulainen	Aleksi Perälä	amppno@gmail.com 050 430 1023
	Susanna Mantila	susanna.mantila@suomi24.fi 040 471 3411
	Piia Törmä	piia.torma@parkano.fi 040 502 2850

Kaikilla lippukunnan johtajaikäisillä jäsenillä ja SRK:n edustajalla/partiotyöntekijällä on puhe- ja läsnäolo-oikeus hallituksen kokouksissa.

SRK:n edustaja/partiotyöntekijä	Mikkeli Kivimäki	mikkeli.kivimaki@evl.fi 044 741 2032
---------------------------------	------------------	---

PARTSIKA 2014

Partsika palaa jälleen!

HALUATKO SINÄ OLLA TEKEMÄSSÄ
SEURAAVAA LIPPUKUNTALEHTEÄ?

TOIMITUSKUNTA KOOTAAN VUODENVAIHTEESSA,
ILMINANNA ITSESI TAI KAVERISI!

www.kipinapartio.fi